

ע"פ 2740/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 2740/14

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז מיום
19.03.2014 בתפ"ח 8914-09-12 שניתן על ידי כבוד
השופטים: ר' לורך, צ' דותן, ע' וינברג-נוטוביץ

תאריך הישיבה: ט"ז בחשון תשע"ה (9.11.14)

בשם המערער: עו"ד יעקב שקלאר

בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

לפנינו ערעור על גזר דין של בית המשפט המחוזי מרכז (כבוד השופטים ר' לורך, צ' דותן, וע' וינברג-נוטוביץ) בתפ"ח 8914-09-12 מיום 19.3.2014, במסגרתו הושתו על המערער 42 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצר; 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום השחרור, והתנאי הוא שלא יעבור עבירת מין מסוג פשע; שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שלא יעבור עבירת מין מסוג עוון; וכן פיצוי המתלוננת בסך 10,000 ש"ח, וזאת בשל הרשעתו על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש בעבירה של אינוס קטינה שטרם מלאו לה 16 שנים לפי סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק.

כתב האישום המתוקן

1. על פי כתב האישום המתוקן, המערער והמתלוננת הם בני דודים, כשהוא יליד 1989 והיא ילידת 1997. המתלוננת מתגוררת בבית עם אימה ואחותה. ביום 5.8.2012 שלח המערער הודעת טקסט לאחות המתלוננת ושאל האם היא או אימה נמצאות בבית. המערער הסביר בהודעתו כי ברצונו להגיע לבית ולהשתמש במחשב. האחות השיבה בשלילה והוסיפה כי המתלוננת נמצאת בבית לבדה. המערער ביקש מהאחות להודיע למתלוננת שהוא בדרכו, כדי שזו תכניסו אל הבית. כעבור כשעה הגיע המערער לבית, אמר למתלוננת כי הוא זקוק למסמך כלשהו והתיישב ליד המחשב. בשלב מסוים החלה המתלוננת לתלות כביסה, ואז אחז המערער בישבנה והובילה לעבר המיטה, הוריד את תחתוניה, אחז ברגליה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה בניגוד לרצונה, עד אשר ביקשה שיחדל והוא חדל ממעשיו.

תסקיר שירות המבחן

2. מתסקיר שירות המבחן, אותו בחן בית המשפט המחוזי, עולה כי המערער הוא רווק שעבר להתגורר בבית אביו אשר התגרש לפני כ-10 שנים מאמו וזאת כדי לסייע לאב, לאחר שמצבו הבריאותי התדרדר. שירות המבחן העריך בתסקירו כי למערער דפוסי חשיבה שמרנים, פטריארכליים ונוקשים המאופיינים בגישה רכושנית ושתלטנית ביחס לנשים. כן התרשם שירות המבחן כי המערער ממוקד בתחושות נחיתות וניצול שחווה באינטראקציות עם קרוביו, שתרמו לדימוי עצמי נמוך שלו. תחושות אלה אף העצימו את תחושות הכעס של המערער כלפי אמה של המתלוננת, לה הוא מייחס את האחריות לגירושי הוריו ולהוצאתם שלו ושל אחיותיו מהבית למסגרות פנימיות. כן צויין בתסקיר כי המערער הציג את המתלוננת כמינית וכמפתה ועל רקע זה הסביר את אובדן השליטה מצידו. המערער הודה באקט החדירה, אם כי ציין שעשה זאת בהסכמת המתלוננת והדגיש כי חדל ממעשיו ביוזמתו. המערער ראה בהגשת התלונה על ידי המתלוננת מניפולציה שמטרתה להימנע מביקורת מצד בני המשפחה על התנהגותה חסרת הגבולות. הגם ששירות המבחן התרשם שטיפול ייעודי לעברייני מין עשוי לתרום להפחתה ברמת הסיכון הנשקפת מן המערער, בשל העדר מוטיבציה מצידו לטיפול לא נתן השירות המלצה טיפולית לגביו וציין כי הטלת עונש מאסר יכול להציב גבול להתנהגותו, לצד פיצוי כספי למתלוננת.

3. כחודש וחצי לאחר שהתקבל התסקיר דנן הגיש המערער בקשה להורות על עריכת תסקיר משלים, אשר ייערך על ידי קצינת מבחן אחרת. בבקשתו טען המערער כי התסקיר אשר הוגש בשלב הטעונים לעונש היה העתק של תסקיר המערער, והוסיף כי תסקיר זה לא אומץ על ידי בית המשפט העליון אשר החליט לשחרר את המערער ממעצר. בית המשפט המחוזי דחה את בקשת המערער אך איפשר לבא כוחו לטעון טענותיו ולהציג מסמכים וראיות כדי לשכנעו בדבר המשקל המופחת שיש לייחס לתסקיר.

4. לפני בית המשפט המחוזי נשמעו עדויותיהם של אביו של המערער ושל קרובי משפחה נוספים אשר הדגישו את העזרה הרבה שמעניק להם המערער והצביעו על התנהגותה הבעייתית של המתלוננת עובר לביצוע העבירה ואף לאחריה. כן בחן בית המשפט את הצהרת נפגעת העבירה, ממנה עולה כי מעשה העבירה נחוה על ידי המתלוננת כאירוע טראומתי שגורם לה לפחד, להסתגר, למעט לצאת מהבית, לבכות ולהתקשות לסמוך על אחרים.

5. לפני בית המשפט המחוזי הדגישה המשיבה את חומרת העבירה ואת ניצול גילה הצעיר ואת תמימותה של המתלוננת על ידי המערער, וטענה כי יש להשית עליו עונש שיהיה בלב מתחם העונש ההולם שהינו, לטענתה, בין שש לעשר שנות מאסר. מנגד, המערער טען כי נסיבות ביצוע העבירה הן גבוליות והדגיש כי המתלוננת יכולה היתה לגלות את חוסר רצונה ולהתנגד אך לא עשתה כן. המערער שב על טענותיו בכל הקשור לתסקיר שירות המבחן, לא הציע מתחם ענישה והיפנה לפסיקה לפיה נגזרו ששה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. כן הדגיש המערער את ההודייה, את החסכון בזמן שיפוטי, את מעצרו הממושך (כחמישה וחצי חודשים) ואת מעצר הבית (כששה חודשים) בהם היה נתון. לבסוף עתר המערער לעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

6. בית המשפט המחוזי ציין בגזר הדין כי הערכים החברתיים אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירה הם שלמות גופם ונפשם של קורבנות פגיעה מינית בכלל וקטינים בפרט וכן מניעת הפגיעה בכבודם וברווחתם. בית המשפט קבע כי מידת הפגיעה בערכים חברתיים אלו היא רבה, וזאת בשים לב לחומרת עבירת האינסוס בה הורשע המערער. בית המשפט בחן את פסקי אליהם הפנה בא כוח המערער וקבע כי נסיבותיהם אינן דומות לנסיבות המקרה שלפנינו ואין בהם כדי להעיד על מדיניות הענישה הנהוגה. עוד ציין בית המשפט כי לא קיימים פסקי דין רבים אשר נסיבותיהם דומות לנסיבות המקרה דנן, אך סקר מספר פסקי דין שיש בהם כדי לשפוך אור על מדיניות הענישה הנהוגה. בית המשפט סקר בגזר דינו את הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, ביניהן: קשר המשפחה בין המערער למתלוננת; פער הגילאים ביניהם; קטינותה של המתלוננת; אי הפעלת כוח או אלימות על ידי המערער; והעובדה שהמערער חדל מן המעשים כשהמתלוננת ביקשה ממנו לעשות כן. בית המשפט דחה את טענת המערער לפיה העבירה שביצע מצויה ב"אזור הדמדומים" של עבירת האונס, וקבע כי מעובדות כתב האישום עולה כי המערער ביצע את המעשים בניגוד לרצונה של המתלוננת. לאור האמור לעיל קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה נע בין שלוש לשש שנות מאסר לריצוי בפועל.

7. בית המשפט המחוזי עמד על הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, וביניהן: הודאת המערער באשמה; העובדה שהוא הביע חרטה ובושה; המערער תואר על ידי קרוביו ומקורביו כאדם חיובי, טוב לב ואהוב; הטלת עונש מאסר ממושך עלולה לפגוע באבי המערער אשר המערער סועד אותו; נסיבות חייו האישיות הקשות של המערער; מעצרו של המערער והתקופה הממושכת בה היה נתון במעצר בית; העובדה שהמערער תאר את המתלוננת כמתירנית, פתיינית ומניפולטיבית ובכך הפחית מאחריותו למעשים; העדר מוטיבציה מצד המערער להשתלב בטיפול לעברייני מין; וכן התרשמות שירות המבחן לפיה המערער אינו מפנים את הפסול שבמעשיו. לאחר שקילת כל השיקולים דנן, השית בית המשפט על המערער את העונשים שברישא.

טענות המערער

8. המערער - באמצעות בא כוחו עו"ד יעקב שקלאר - טוען כי "האירוע התחיל בתמימות, ללא הכנה, ללא מחשבה" וכי "גם האירוע המיני התרחש רובו ככולו בהסכמה נחזית - ללא כל התנגדות - עד השלב האחרון של החדירה - שאז ורק אז ביקשה המתלוננת שיחדל - ומייד חדל המערער ממעשיו". על כן טוען המערער כי שגה בית המשפט כאשר דחה את טענתו לפיה המעשים מצויים ב"איזור הדמדומים". המערער מסביר כי "עסקינן במעשה גבולי ובמחשבה פלילית גבולית - ברף התחתון, כאשר הנאשם סבור שפועל דין". כן טוען המערער כי שגה בית המשפט "משלא נתן משקל מספיק באשר לנסיבותיו המיוחדות של המקרה דנן". המערער מוסיף וטוען כי המתחם שקבע בית המשפט המחוזי הוא שגוי, ומבסס טענתו על הפנייה לפסקי דין של בית משפט זה ופסקי דין של הערכאות הדיוניות, בהם הושתו עונשים של שלוש וחמש שנים על נאשמים שתכננו את מעשה האונס מראש, לא שעו לתחנוני המתלוננות כי יפסיקו ממעשיהם ואף נקטו באלימות כלפיהן.

9. כן טוען המערער כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר ייחס משקל לתסקיר שירות המבחן, שכן תסקיר זה הושפע, לטענתו, מתסקירי המעצר השגויים. עוד טוען המערער כי שגה בית המשפט כאשר לא נעתר לבקשתו לעריכת תסקיר משלים בעניינו, זאת "מבלי שנימק החלטתו ומבלי שהתייחס באופן ישיר לטיעונים שהועלו בבקשה". לטענת התסקיר שעליו הסתמך בית המשפט לא התייחס "להשלכות ההרסניות שיביא עימו מאסרו של המערער על אביו" ול"מכתבי ההמלצה הרבים ממכריו, משפחתו, מעסקיו וסביבתו הקרובה של המערער". המערער מוסיף וטוען כי שגה בית המשפט כאשר דחה את בקשתו "להגיש ראיות מתיק המשטרה, על מנת להוכיח את נסיבות ביצוע העבירה, כדרישת תיקון 113 לחוק העונשין". לדברי המערער, על אף שהתנהל דיון בבקשתו זו, "לא התקבלה כל החלטה".

טענות המשיבה

10. המשיבה - באמצעות באת כוחה עו"ד עידית פרג'ון - טוענת כי הרשעת המערער בעבירת האונס אינה מצויה ב"אזור הדימדומים". המשיבה מסבירה כי כתב האישום המתוקן, אשר בעובדותיו הודה המערער, מבהיר בבירור כי המתלוננת לא הסכימה למעשים. לטענת המשיבה, מעובדות אלה עולה כי המערער כפה עצמו על המתלוננת תוך ניצול האמון שהעניקה לו עת הסכימה להכניסו לביתה. המערער אף לא הביע חרטה על מעשיו, אלא ממשיך להכפיש את המתלוננת ומציג אותה כ"פתיינית". המשיבה טוענת כי קו טיעון זה של המערער איננו ראוי, ואינו מצדיק הקלה בעונשו של המערער. עוד טוענת המשיבה כי בעובדה שחלק מבני משפחתם המורחבת של המערער והמתלוננת ניתקו קשר עם המתלוננת ומאשימים אותה במעשים שבוצעו יש משום עוול למתלוננת, ומבקשת לתקן עוול זה בדרך של אי התערבות בעונש אשר הושת על המערער.

הערכת מסוכנות עדכנית ותסקיר עדכני של שירות המבחן

11. בהערכת המסוכנות העדכנית שנערכה למערער צויין כי המערער "שיתף פעולה באופן חלקי, מגמתי ומעט מניפולטיבי כאשר ניסה להציג עצמו ואת קורות חייו ללא מגרעות ובאופן חיובי יתר על המידה". עוד צויין כי המערער הודה בביצוע מעשיו "אולם אינו לוקח אחריות מלאה עליהם ממזער מחומרת מעשיו, מייחס לקורבן יוזמה והדדיות ואף מייחס לה התנהגות פרובוקטיבית, מפתה כלפיו וכלפי אחרים". בהערכת המסוכנות הודגש כי בבדיקה הנוכחית "הביע [המערער] לראשונה הסכמה להיכנס לטיפול, אם כי הוא אינו תופס עצמו כבעל מגרעות כלשהן". יחד עם זאת, עורכת ההערכה מציינת כי לא התרשמה שהמערער ביצע את העבירה על רקע קיומה של פתולוגיה מבחינה מינית. על סמך הפקטורים הסטטיים והדינאמיים הוערך כי רמת המסוכנות הנשקפת מהמערער היא נמוכה-בינונית, והומלץ על

שילובו של המערער בטיפול בין כתלי בית הסוהר.

12. מהתסקיר העדכני של שירות המבחן למבוגרים עולה כי המערער טרם שולב במסגרת תעסוקה או חינוך וכי הוא לומד במדרשה באגף. עוד צוין כי להערכת גורמי הטיפול "בהתייחסותו לעבירה מבצע [המערער] עיוותי חשיבה ואינו מכיר באחריות למעשיו. בהתייחסותו למתלוננת ממשיך לטעון כי פיתתה אותו". עוד צוין כי המערער "אינו מבטא רצון ומוטיבציה לטיפול מסוג כלשהו, בפרט לטיפול ייעודי לעברייני מין, כשלבדבריו, טיפול מסוג זה 'מיותר'".

דין והכרעה

13. דין הערעור להידחות.

14. כידוע, ערכאת הערעור לא תיטה להתערב בגזרי דין של הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם נפלה בגזר הדין טעות משמעותית או שהוא חורג באופן ניכר ממדיניות הענישה הנהוגה [ראו למשל: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.1.2009); ע"פ 2580/14 אבו ליל נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (23.9.2014)]; ע"פ 212/14 יעקב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (11.8.2014)]. עיון בגזר הדין ובטענות המערער כמו גם בתסקיר העדכני של שירות המבחן ובהערכת המסוכנות העדכנית מגלה כי לא נפלה בגזר הדין טעות המצדיקה את התערבותנו או שהוא חורג לחומרה ממדיניות הענישה הנהוגה.

15. לא ניתן לקבל את טענת המערער לפיה העבירה שביצע מצויה ב"אזור דמדומים" כלשהו. המערער הודה בביצוע עבירת האינוס, אשר בין יסודותיה מצויה הנסיבה לפיה המעשה בוצע "שלא בהסכמתה החופשית" של המתלוננת. כתב האישום המתוקן, בו הודה המערער, מצוין במפורש כי המערער החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת "בניגוד לרצונה". נסיבות אלה ממקמות את מעשיו של המערער בתוך גבולותיה של עבירת האינוס. אף טענת המערער לפיה המתלוננת הביעה "הסכמה שבשתיקה" אינה מתיישבת עם המעשים אשר בביצועם הודה. בעניין זה יש להדגיש כי בפסיקתו של בית משפט זה הובהר פעמים רבות העמדה לפיה שתיקה אינה יכולה להעיד באופן אוטומאטי על הסכמה. "חופש הבחירה של האישה ושליטתה על גופה מחייבים לראות במגע מיני שלא בהסכמתה - אינוס, אף אם האישה לא הביעה את אי-הסכמתה על דרך של התנגדות פיזית דווקא" [השופטת (כתארה אז) ד' ביניש בע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 888, 873 (2001)]. מובן כי "לא כל שתיקה ולא כל פסיביות ייחשבו לאי-הסכמה" [השופט ט' שטרסברג-כהן בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 775, 769 (2000)], אך הודאת המערער בעובדות כתב האישום המתוקן מגלה כי בנסיבות המקרה דן המעשים בוצעו שלא בהסכמת המתלוננת. גם טענת המערער בעניין ה"הסכמה הנחזית" מצד המתלוננת אינה מתיישבת עם הודאתו באשמה, שכן בנוטלו על עצמו אחריות לעבירת האינוס הביע המערער עמדתו לפיה לא מתקיים בעניינו סייג ה"טעות במצב הדברים" (סעיף 34 לחוק).

16. אין צורך להכביר מילים בדבר החומרה הטמונה בעבירת האינוס אשר בביצועה הורשע המערער. במקרה דנן נודעת למעשים חומרה מיוחדת, שכן המערער ביצע את העבירה במתלוננת בת כ-15 שנים, נסיבה משמעותית לחומרה [ע"פ 5084/12 שקורי נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (15.9.2013)]; ע"פ 6357/11 ברברמן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (23.6.2013)]. גם בעובדה שהמערער ביצע את המעשה בביתה של המתלוננת, תוך ניצול האמון שנתנה בו, יש כדי

להצדיק החמרה בעונשו. נכון הדבר, לזכות המערער קיימות מספר נסיבות לקולא, כגון העובדה שהוא חדל מן המעשים כשהמתלוננת ביקשה ממנו לעשות כן והעובדה שלא הופעלו כוח או אלימות. אולם, בית המשפט המחוזי הביא בחשבון נתונים אלו וייחס להם משקל מתאים ובסופו של יום סבורני כי גזר הדין הולם את נסיבות ביצוע העבירה.

17. אני סבור כי גזר הדין של בית המשפט המחוזי אינו סוטה ממדיניות הענישה הנהוגה. כפי שציין בית המשפט המחוזי, פסקי הדין אליהם הפנה המערער אינם רלוונטיים לענייניו. כך, בע"פ 5316/10 מדינת ישראל נ' פלוני (6.8.2012) דובר במערער אשר הורשע בביצוע מעשה מגונה, בעוד המערער שלפנינו הורשע בעבירת האינוס. הוא הדין בע"פ 2929/98 ברודה נ' מדינת ישראל (16.6.1998), אשר עסק במערער אשר הורשע בניסיון למעשה סדום. ע"פ 4009/92 עמר נ' מדינת ישראל (13.11.1994) עוסק אמנם בעבירת האינוס, אך באותו עניין דובר במערער ובמתלוננת אשר התגפפו עובר לביצוע המעשים, בהסכמת המתלוננת. כמו כן, מדובר בפסק דין "וותיק", אשר נדמה כי אינו מייצג במלואה את מדיניות הענישה הנהוגה כיום ביחס לעבירות מין.

18. באשר לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, בית המשפט המחוזי הביא בחשבון את נסיבות חייו האישיות הקשות של המערער; תיאורו כאדם חיובי ונורמטיבי על ידי מקורביו; הודאתו; והתקופה בה שהה במעצר מאחורי סורג ובריח ובמעצר בית מחד גיסא, והמלצתו השלילית של שירות המבחן מאידך גיסא. אני סבור כי גזר הדין משקף איזון ראוי בין נסיבות אלה. כן יש לדחות את טענת המערער בעניין אי עריכתו של תסקיר עדכני על ידי שירות המבחן. מהתסקיר המשלים אשר הוגש בשלב הערעור עולה כי עריכת תסקיר עדכני לא הייתה מועילה למערער, שכן בתסקיר משלים זה חזר שירות המבחן - בהסתמך על מידע עדכני שהתקבל מהשירות הסוציאלי בבית הסוהר - על עיקר ההשגות שהעלה בתסקיר אשר הוגש בשלב הטיעונים לעונש. דברים דומים עלו גם מהערכת המסוכנות העדכנית אשר נערכה בענייניו של המערער.

19. אין ממש בטענת המערער לפיה בית המשפט לא התיר לו להגיש ראיות להוכחת נסיבות ביצוע העבירה. בהחלטתו מיום 2.2.2014 התיר בית המשפט למערער "לטעון טענותיו ולתמוך אותן במסמכים ובראיות", כפי שעשה המערער בפועל כאשר הגיש לעיון בית המשפט, בית היתר, צילומים מדף הפייסבוק של המתלוננת ותיעוד שיחת צ'ט שניהלה אחות המערער עם המתלוננת ביום האירוע. יתר טענות המערער בעניין זה, לרבות טענותיו בעניין נסיבות הגשת התלונה, נטענו על ידי בא כוחו לפני בית המשפט המחוזי וזכו להתייחסות בגזר הדין, ולא שוכנעתי כי יש בהן כדי להצדיק התערבות בעונש אשר הושת עליו. בטענות המערער בדבר "מתירנותה" של המתלוננת לא מצאתי ממש.

20. סוף דבר - הערעור נדחה.

שׁוֹפֵט

השופט א' שהם:

אני מסכים.

שׁוֹפֵט

אני מסכימה לפסק דינו של חברי השופט י' דנציגר, כמו גם למסר העולה ממנו: אין מקום להחזיר ב"דלת האחורית" טענות בדבר "אזור דמדומים" באשר להסכמתה של מתלוננת למעשים מיניים, בנסיבות שבהן הסכמה כזו לא התבקשה, וממילא גם לא התקבלה. לא זו בלבד ששתיקה של מתלוננת אינה מעידה בהכרח על הסכמה, אלא שפעמים רבות ההיפך הוא הנכון: קורבן האונס קופאת בתגובה על התקיפה, כפי שמעיד גם המקרה שבפנינו. בנוסף, ראיתי לנכון להתייחס לטענת בא-כוח המערער בדבר "מתירנותה" של המתלוננת. לא זו בלבד שזוהי טענה שאינה מוסיפה, ולכן חברי לא התייחס אליה, אלא שהיא אף טענה מקוממת שאבד עליה הכלח, ככל שהיא מועלית על מנת להפחית מחומרת מעשיו של המערער. כשלעצמי, אני סבורה שהנסיבות בעניינו של המערער שוקלות בעיקר לחומרא ולא רק לקולא. זאת, כאשר מביאים בחשבון לא רק את מעשה האונס עצמו, שעל חומרתו אין צורך להפליג, אלא גם את ההשלכות שהיו לחשיפת התלונה בפני בני המשפחה המורחבת אשר רואים במתלוננת את ה"אשמה" העיקרית לאונס בשל התנהגותה. נטילת אחריות מלאה של המערער למעשיו עשויה הייתה להקל על מציאות קשה זו. בדידותה של המתלוננת, ההתנכרות וההאשמות שהיא סובלת מהן, שלא בצדק, לאחר שהותקפה בביתה על-ידי בן משפחה שבו נתנה אמון, מעוררות צער ותרעומת. אכן, אין בפנינו ערעור על קולת העונש, וממילא לא נחמיר בעונשו של המערער, אך לא אוכל שלא לציין כי לא זו בלבד שהעונש אשר הוטל על המערער אינו מחמיר יתר על המידה, אלא ההיפך הוא הנכון, ודומה כי היה מקום לגזור עליו עונש כבד בהרבה.

שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, כ"ו בחשוון תשע"ה (19.11.2014).

שופטת

שופט

שופט